

LIND *Tilia spp.*

Ädellövsträdet lind invandrade till Sverige från Danmark för ca 7500 år sedan. Här växer nu två arter av lindsläktet naturligt, vanligast är skogslinden. Denna lind kan bli ett mäktigt träd med grov stam och lövrik, kraftig krona. Den är vanlig i södra och mellersta Sverige och trivs på leriga, näringsrika och väl-dränerade marker. Skogslinden kan bli 20-25 meter hög.

Den andra arten, bohuslinden, växer bara på ett fåtal platser i norra Halland och Bohuslän. Vi har även en typ av lind som vi planterar och det är en korsning mellan skogslind och bohuslind och den kallas parklind.

Lindens lövsprickning sker i början av maj och blomningen under högsommaren. Trädet pollineras av insekter och de gulvita blommorna som är fulla av nektar gillas av exempelvis bin.

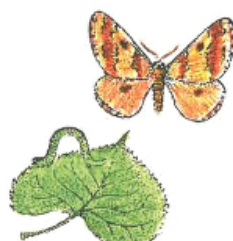
En känd egenhet hos parklind är att den ofta får bladlöss i stora mängder. Under sommartid kan lössens ekskremeter, så kallad "honungsdagg", falla över parkerade bilar och parkbänkar. Vanligt är även att misteln parasiterar på linden.

Veden är ljusgulvit, utan synlig skillnad mellan kärna och splint. Virket har en tydlig besk doft. Lind passar bra att använda till sniderier och skulpturer. Många medeltida kyrkoskulpturer är snidade i bland annat lind, även regalskeppet Vasa. Trädets innerbark har ett segt och tunt basskikt som har använts till bland annat mattor, korgar och rep.

TRÄSNIDERIER

LINDMÄTARE

MISTEL

